

unge Mennesker, der vilde rive ham ned af Stolen og slaa ham ihjel. Ogsaa siden hørte han en Tid til Enslevs modigste og mest uegennyttige Vaabenbrugere. Men deres Livsskæbner var bleven meget forskellige. Skønt Gjærup var et skarpsindigt Hoved med en ualmindelig juridisk Viden, som Partiet ofte havde gjort Brug af, var han bestandig bleven holdt nede i en politisk Skyggetilværelse og gjort til en halvt latterlig, halvt tvetydig Person af Partiets egen Presse, hvad han ikke uden Grund tilskrev Enslevs Indflydelse. Fra det Øjeblik de to Venner mødtes i Rigsdagssalen, havde Enslev udelukkende set Pedanten i ham og været klar over Faren ved hans Medarbejderskab. Da han desuden med sin mistænksomme Natur straks mente at opdage Forsøg paa Snigløb fra Gjærups Side, havde han ikke taget i Betænkning at uskadeliggøre ham.

Men nu følte Gjærup sig overbevist om, at Hævnens store Time endelig var kommen for ham.

Efter at Kammerraaden bukkende havde forladt ham, og før nogen af de indbudne endnu var kommen, gik han i en halv Snes Minuter i Ensomhed op og ned i Salen med Hænderne paa Ryggen. Fingerenderne paa den højre Haand havde travlt, og i sin forhaabningsfulde Spænding smilte han som en Dødning og tænkte undertiden højt.

»Nu skal du faa din Dom, Tyge! . . . Dit knejsende